

Miro Lucassen, bijdrage VVOJ Café 12-1-2015

Wat is onderzoeksjournalistiek? Daar valt veel over te zeggen, maar voor mij staat één ding als een paal boven water: de wereld een duwtje geven tegen de gezapigheid, of zoals Louis Paul Boon het al zei: schop de mensen tot ze een geweten krijgen.

Iedere journalist heeft z'n eigen motivatie. De macht controleren, het foute en het boze onthullen, het publiek met de neus op de feiten drukken. Nou nog doen, in de drukte van alledag. Daar heeft de VVOJ een grote rol: als plek om te zien hoe anderen het vak uitvoeren. Als verspreider van methodes en technieken. Als ontmoetingsplaats om te pochen, te lachen, te klagen en te denken.

Een jaar of tien geleden ontdekte ik de VVOJ en ik dacht: dat is voor mij te hoog gegrepen, zo'n fantastische journalist ben ik helemaal niet, door die ballotage kom ik nooit heen. Maar het lukte wel; een vereniging hoort niet alleen te bestaan uit sterspelers. De VVOJ heeft net zoals elke sportclub jeugd, een B-team, senioren en recreanten.

Wat bindt ons? De wens om een uitmuntende journalist te zijn. Bereiken we dat elke dag? Ik denk het niet, maar bijna goed of rondit mislukt zijn een redenen om het de volgende dag weer te proberen. De aanmoediging kan komen van collega's, opdrachtgevers, familie. Of doordat je weet dat er een vereniging van gelijkgestemden is, zodat je er niet alleen voor staat.

Zo'n vereniging schopt ons een geweten met de conferentie, de cafés, de scholingsdagen en andere activiteiten. Soms zijn die activiteiten niet voor mij, een andere keer juicht mijn hart. Dat hoort zo in een vereniging: er is iets dat ons bindt, maar we zijn ook allemaal eigenwijze individuen die niet snel inschikken. Daar hebben we de afgelopen maanden veel over geleerd. De les uit die periode is heel Nederlands: maak goede afspraken, houd je daaraan, kritiseer wat fout gaat maar wees geen scherp-slijpers en geeft elkaar ook ruimte. Het kan hard tegen hard gaan en pijn doen in een vereniging. En vele leden laten het gebeuren zonder zich ermee te bemoeien. Is dat erg? Misschien, maar het is niet anders bij de vereniging van postzegelverzamelaars. Wij vinden onszelf uitzonderlijk, maar we zijn mensen, net als tramconducteurs - die hebben ook bijzondere verantwoordelijkheden, maar de vereniging van conducteurs kan niet bogen op 100 procent opkomst bij ledenvergaderingen. Een paar van ons zullen het weer moeten doen, de anderen maken daar dankbaar gebruik van. Wensen dat het anders wordt mag iedereen van mij, maar met 10 procent actieve leden mogen we in onze handjes knijpen. Willen wat je hebt, zegt mijn geliefde in zo'n geval.

Hoe verder, voor die vraag hebben we ons gesteld. Ongeveer zo doorgaan en voorzichtig met hoge ambities, is mijn antwoord. Maar wat er ook is gebeurd en nog zal volgen: de VVOJ blijft een club waar ik bij wil horen. Als permanente aanmoediging om een uitmuntende journalist te zijn.